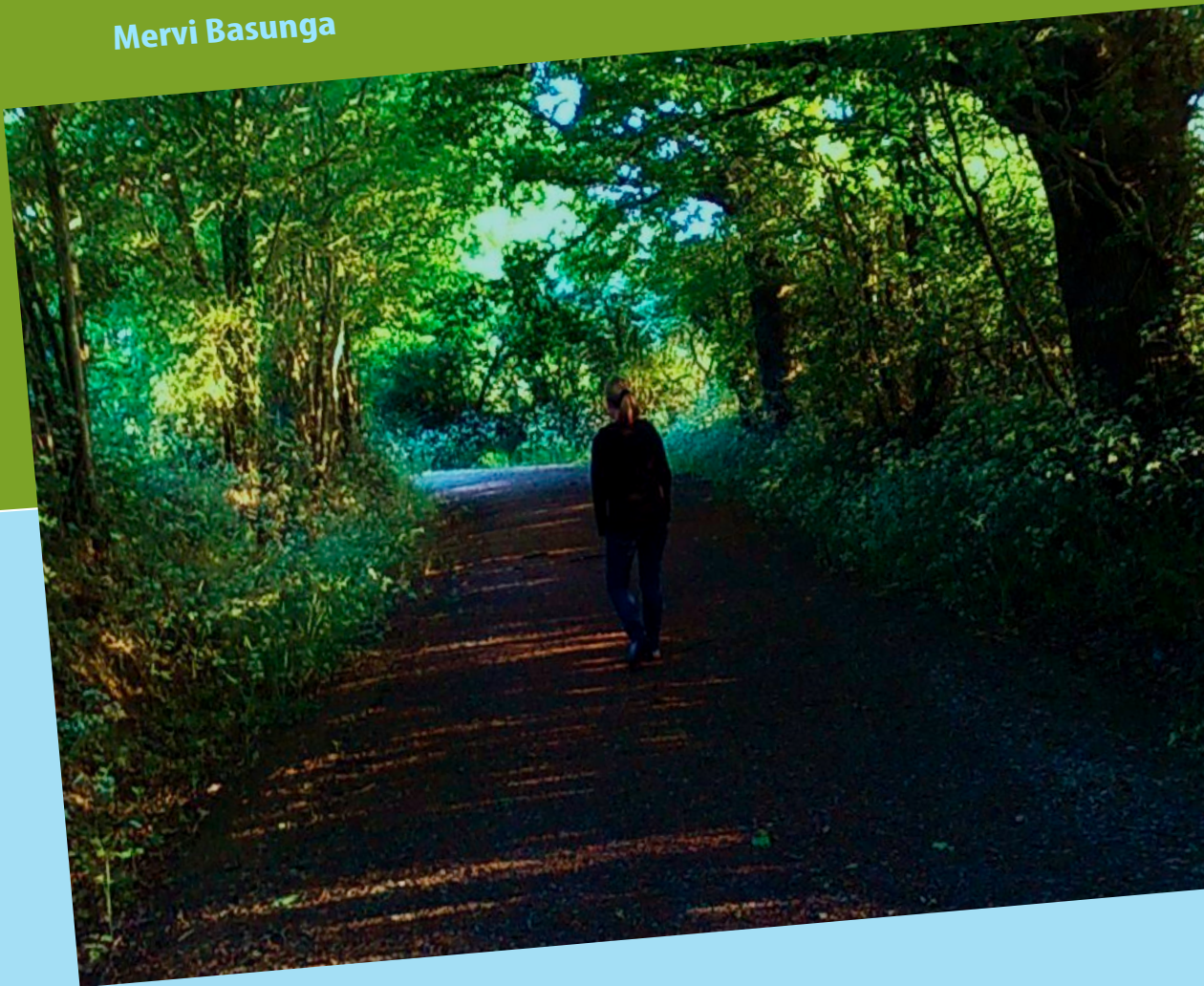


Sininen kylä

Mervi Basunga



1.luku

Suvi havahtui hereille, kun perhonen hypähteli kevyesti hänen nenänpäällään. Hän tunsi, kuinka lämmin tuuli kosketteli lempeästi poskia ja leyhytteli hiuksia. Suvi ei välittänyt avata silmiään. Hän nuuhkaisi ilmaa, joka täyttyi makeista ja kirpeistä, tuoreista ja kypsistä tuoksuista. Pian hän tajusi makaavansa keskellä runsasta kukkaketoa. Lopulta hän pakottautui nousemaan istualleen. Sormet upposivat lämpimään, kosteaan multa. Ympärillä kasvoi villiintyneinä kedonkukkia erilaisten värien sekamelskana, sulassa sovussa.

Suvi koetti miettiä, missä oli, mutta vastaus ei valjennut hänelle. Lintujen laulu ja tuulen kesäinen humina eivät käyneet järkeen keskellä Suomen kylmää ja harmaata marraskuuta. Hän ei voinut olla Suomessa. Hereillä hänen täytyi olla, koska nipistely teki kipeää. Vartalo tuntui väsyneeltä, ja pää raskaalta.

Samanaikaisesti hän tunsi mielensä rauhallisemmaksi ja tyyntemmäksi kuin aikoihin. Oliko hän kuollut, ja herännyt paratiisissa? Suvi mietti edellistä iltaa. Hän muisti sen hyvin. Se oli ollut tavallinen perjantai-ilta, jonka hän oli viettänyt yksin kotona. Kuten yleensä perjantai-iltaisina ennen nukkumaanmenoa hän oli nauttinut pari lasia viiniä, näppäillyt muutaman tekstiviestin ja lojunut sohvalla katsellen televisiota. Hän ei ollut mennyt ulos, joten kukaan hullu ei ollut voinut ajaa hänen ylitseen kadulla. Masentuneesta ja tylsistyneestä olotilasta huolimatta hän ei ollut ottanut yliannostusta lääkkeitä. Näistä syistä

Suvi uskoi olevansa hengissä ja hereillä. Mutta siitä, missä hän nyt heräsi, hänellä ei ollut minkäänlaista käsitystä.

Suvi nousi ylös karistellen mullat ja kukkienhöytyvät vaatteistaan. Pellon laitamilla ei näkynyt maamerkkejä, joita kohti suunnistaa. Niinpä hän lähti sattumanvaraisesti vasemmalle, ja kahlasi pois niityltä. Hän tuli pienelle soratielle, joka johti isolle, siniselle rautaportille. Suvin päästyä tielle portille ajoi auto, josta tuli ulos mies.

- Oletko tulossa tänne? Mies huikkasi Suville. Suvi katseli ympärilleen, missä näkyi vain metsää. Mies oli avaamassa porttia.

- Mitä siellä on? Suvi kysyi.

- Sininen kylä. Etkö ole ennen ollut täällä?

- En.

- Olen menossa sinne. Pääset sisälle portista, jos haluat tulla.

Suvi tarkasteli vielä ympäristöä. Missään ei näkynyt mitään.

- Minun pitäisi soittaa ensin. Olisiko sinulla kännykkää? Suvi kysyi. Hän tajusi, ettei hänellä ollut mukanaan laukkuaan eikä puhelintaan, ei edes takkia.

- Ai, kännykkää? Eihän toki, tämä alue on kännykän tavoittamattomissa, mies vastasi naurahtaen. Hän tuntui hämmästelevän Suvin kysymystä.

Suvin mielessä takoi vain yksi epätoivoinen kysymys: mihin ihmeeseen hän oli joutunut? Oli varmaankin parasta mennä portista sisään. Ehkä sisäpuolelta löytyisi sivistystä, ja hän voisi soittaa kotiin.

- Hyvä on, kiitos, eipä minulla taida olla muita vaihtoehtoja kuin tulla.

- Selvä, hyppää kyytiin, ajan sinut keskustaan, mies vastasi avaten Suville oven

farmariautostaan. - Kylälle on vain viiden minuutin matka.

Mies ajoi auton portin sisäpuolelle, ja sulki portin. Sitten he jatkoivat matkaa.

Suvi katseli ulos auton ikkunoista. Tien varrella näkyi maaseutua, peltomaisemaa ja metsää. Pelloilla Suvi näki lehmiä makailemassa laiskasti aamupäivän auringossa. Sieltä täältä esiin nousi idyllisen näköisiä taloja isoine ja viihtyisine pihoineen. Maaseutumaisema näytti enemmänkin keskieuropalaiselta kuin suomalaiselta.

- Olet siis ensikertalainen Sinisessä kylässä? Mies kysäisi. Kysymys ei kuulostanut yhtään yllättyneeltä. Eksyikö tänne muka enemmänkin muukalaisia, joilla ei ollut tietoa, mihin he olivat joutuneet?

- Olen todellakin. En ole koskaan ennen käynyt täällä päin.

- No, pian sinä opit kylän tavoille, mies vastasi hiljaa. Samalla he kaarsivat jo kylän keskustaan, pormestarintalon edustalle. Suvi näki viitan rakennuksen edessä. Suomessa ei ollut pormestareita. Ja mistä tavoista mies oikein puhui?

- Turistitoimisto on tämän saman kadun päässä. Ohitat vain edessä näkyvän pormestarintalon, ja saavut suoraan turistitoimistoon. Barbaran pitäisi olla tänään täällä. Hän työskentelee toimistossa, ja voi antaa sinulle neuvoja. Saattelisin sinut sinne itse, mutta minulla on jo vähän kiire, mies opasti. Suvi astui häkeltyneenä ulos autosta kadulle, ja hänen kiitettyään miestä tämä kaasutteli pois. Suvi seisoj keskellä kylää, missä ei koskaan ennen ollut käynyt, ja jonka sijaintia hän ei osannut paikallistaa. Sininen kylä ei kuulostanut edes etäisesti tutulta. Kuinka hän oli saapunut Sinisen kylän portille? Kaikesta hämmennyksestään huolimatta hänen oli myönnettävä itselleen, että kylä oli

idyllisen kaunis. Hänen oikealla puolellaan hohti valkoisena ja koristeellisena pormestarintalo. Tien toisella puolella vasemmalla kohosi kaikkien muiden rakennusten yläpuolelle uljas, vanhannäköinen ja valtavan kokoinen kirkko. Pilareineen ja kuvioineen se oli komein kirkkorakennus, jonka hän oli eläessään nähnyt. Antaessaan katseensa kiertää kylää hän pani merkille kauniit asuintalot pienine ja sievine pihoineen. Monien talojen portit ja ikkunanpielet oli maalattu sinisiksi. Siitäkö kylä sai nimensä?

Koko kylä muistutti Ranskaa. Suvi oli aina ihaillut maan idyllisiä kyliä ja kaupunkeja. Vuosia sitten hän oli osallistunut nuorille artisteille tarkoitettulle maalauskurssille Ranskan länsiosassa sijaitsevassa Nantes-nimisessä kaupungissa, ja samalla hän oli tutustunut alueen muihinkin kaupunkeihin ja pieniin kuntiin. Pay de Loire oli ollut loputon inspiraationlähde. Se oli silloin, kun hän vielä maalasi.

Vaikka Sininen kylä rakennuksineen muistutti Ranskaa, ei kieli viitoissa ja opasteissa ollut ranskankieltä. Se ei myöskään ollut suomea. Kuitenkin Suvi pystyi lukemaan ja ymmärtämään sitä. Vasta nyt hän tajusi, että hänet tänne tuonut mies ei ollut puhunut mitään hänen tuntemistaan kielistä, mutta kuitenkin hän oli ymmärtänyt miestä. Kaikki alkoi tuntua liian epätodelliselta. Suvn oli taas nipisteltävä itseään tajutakseen olevansa hereillä. Jos tämä oli unta, hänen olisi herättävä ja sassiin. Mutta vaikka Suvi kuinka räpytteli silmiään, mitään ei tapahtunut. Hän tunsu olevansa hereillä kuin tikka, sekä täysissä ruumiin ja sielun voimissa. Hän ei voinut olla juovuksissa tai eksyneenä valveuniin. Hänen oli vain uskottava, että tavalla, jota hän ei ymmärtänyt, hän

oli joutunut Sininen kylä-nimiseen paikkaan jossain päin maailmaa. Suureksi ihmeekseen Suvi tajusi, ettei ollut oikeastaan ollenkaan pelästynyt asioiden kummallisesta laidasta. Vain tietämättömyys kuristi kurkkua. Ehkäpä miehen mainitsema Barbara turistitoimistossa voisi auttaa. Ja todennäköisesti sieltä olisi mahdollista soittaa kotiin. Suvi suuntasi askeleensa kadun päässä näkyvää turistitoimistoa kohti.

Samaan aikaan Sari yritti soittaa Suvin kännykkään.

- Ei hän vastaa, Sari totesi miehelleen. Mika nosti välinpitämättömästi päätään lehden takaa. - Ehkä hän on jo nukkumassa.
- Ei Suvi koskaan nuku vielä kymmeneltä. Sitä paitsi olen koettanut soittaa hänelle jo tunnin verran.
- No, jospa hänellä on meneillään jotain, mistä sinä et ole tietoinen, Mika ehdotti nauraa hörähtäen.

Sari mutristi huultaan: - Ei ole mahdollista. Sinä et ole nähnyt häntä viime aikoina.

- Näinhän minä hänet viime kuussa niillä yksillä kekkereillä. Ei hän mielestäni niin pahalta näyttänyt.

Sari huokaisi. Mika ei koskaan ollut täysin perillä asioista. Samaa oli kai sanottava miehistä yleensä.

- Ei kaikki näy aina päällepäin. Minä nyt satun tietämään, että Suvilla ei voi olla mitään *ylimääräistä* meneillään. Hän on yhtä väsynyt ja rasittunut kuin ennenkin. En ole nähnyt hänessä muutoksia suuntaan tai toiseen. Jos jotain

erityistä olisi sattunut, tietäisin tai huomaisin sen kyllä.

- Sitä kuuluisaa naisten välistä informaation vaihtoa, joka onnistuu sanattomastakin. Myönnän, en ymmärrä siitä mitään, Mika murahti edelleen naureskellen. - Mutta jos kerran olet hänestä huolissasi, niin mitä jos kuitenkin odottaisit yön yli, ennen kuin alat soitella sairaaloihin ja vankiloihin.
- Niinpä kai. Koetan soittaa hänelle uudelleen aamulla.

2.luku

Barbara oli näyttävän näköinen, kookas nainen. Hänellä oli tuikkivat tummat silmät, ja pitkä suklaanruskea, paksu tukka. Hän oli pukeutunut niukkaan jakkupukuun.

- Tervetuloa, olet varmaankin saapunut tänään? Barbara hymyili heleästi tarjoten hyvin hoidetun kätensä tervehdykseen.
- Kiitos, ihan äskettäin, Suvi vastasi.
- Kuule, minulla sattuu juuri olemaan lounastaon paikka. Voisin viedä sinut läheiseen kahvila-ravintolaan pikkulounaalle. Maistuuko? Et ole tainnut syödä vielä tänään? Barbara ehdotti. Suvi mietti, mitä vastata. Hän oli tuiki tuntematon muukalainen tässä kylässä, ja turistitoimiston nainen oli valmis tarjoamaan hänelle lounaan. Luulisi, että tällä olisi ollut muutakin lounasseuraa. Mutta nainen vaikutti vilpittömältä, ja varmasti osaisi vastata yhteen jos toiseenkin Suvin kysymykseen. Lisäksi Suvilla oli jo nälkä, mutta lompakosta tai maksuvälineistä ei ollut tietoaakaan. Lounastarjous tuli kuin tilauksesta.

- Kiitos paljon, lounas sopii.

- Hyvä! Minä suljen paikat täällä, mene sinä jo sisälle ravintolaan odottamaan. Näet kahvilan tästä ovelta, se on suoraan tuossa vastapäätä. Ota pöytä ulkoa, kun on niin hieno ilma. Ulkoterrassilta avautuu näkymä koko Siniseen kylään ja merelle. Tulen ihan heti perässä, Barbara pulputti. Hänen äänensä oli yhtä heleä kuin hymynsäkin. - Niin, ja minun nimeni on Barbara Richards. Kuka sinä olitkaan?

- Suvi Karttula, hauska tutustua, Suvi vastasi. Barbara Richardsin avoimuus auttoi häntä rentoutumaan.

- Ilo on kokonaan minun puolellani. Tavataan kahvilassa noin viiden minuutin kuluttua!

Suvi valitsi Barbaran neuvon mukaan pöydän ulkoterrassilta, ja totesi heti pöytään istututtuaan, että näkymä Siniseen kylään ja merelle hiveli silmiä. Hän näki pikkutalojen katot vierä vieressä, kukka-asetelmia talojen ikkunanpielissä, taka- ja etupihoja omena- ja kirsikkapuineen sekä kaikenlaisia kukkaistutuksia joka puolella. Keskeltä maisemaa nousivat esiin kirkko, ja pormestarintalo, sekä pari muuta komeaa, isompaa rakennusta. Sinistä kylää terävöitti kirkkaan sininen taivas ilman pilvenhattaraakaan. Oli todella hieno päivä. Ympäristön kuvauksellisuus nosti hetkeksi pintaan Suvin uinuvan halun maalata. Mutta tuo halu oli tukahdutettu jo aikoja sitten. Sininen kylä oli kaunis, mutta Suvi oli pantu uskomaan, että häneltä puuttui taito siirtää siitä mitään paperille.

- Hienoa, olet löytänyt tosi hyvän paikan. Mitä pidät? Barbara saapui sipsutellen kuin ankka pyrstö pystyssä tiukassa hameessaan. Hän kantoi kainalossaan

kansioita, ja kädessään hänellä oli iso avainnippu.

- Upeat näkyvät, Suvi vastasi.

- Arvelinkin, että pidät. Toivottavasti sinulle sopii, että tilaan meille molemmille Sinisen kylän erikoisen? Yleensä kaikki pitävät siitä.

- Sopii, kiitos, olen kaikkiruokainen.

Tänään Suville tuntui sopivan kaikki.

- Onpa ihanaa vetää henkeä hetkinen, Barbara huokaili raskaasti asettuessaan pöydän ääreen. Hänellä näytti olevan kuuma, ja hän leyhytteli ilmaa kasvojensa edessä kansiollaan. Hän nosti hitaasti pitkän säärensä toisen päälle. - Tänään on ollut tavallista kiireisempi päivä. Pormestari on paikalla, ja on järjestellyt minulle kaikenalaista tekemistä: esitteiden valmistelua täällä vieraileville, portinavainten poiskeräämistä, pöytäkirjojen puhtaaksikirjoittamista, kokouskutsujen suunnittelua jne.. Barbara elehti käsillään ja pyöritteli silmiään.

- Pitääkö sinun tehdä tuota kaikkea turistitoimistossa?

- No, ei aina, mutta kun herra pormestari on toimistossaan, täällä pyörivät sukat jaloissa yhdellä jos toisella. Tulet joskus huomaamaan, jos vielä palaat tänne.

Pormestarilla ei ole omaa sihteeriä. Niinpä hän teetättää minulla kaikenlaista minulle kuulumatonta. Minä kun olen melkein aina Sinisessä kylässä ja turistitoimistossa. Ja kun pormestari kääsee, turistitoimiston täti tottelee, Barbara kertoi ja asetti samalla kansiots pöydälle.

- Pormestari taitaa olla vähän hankala tyyppi, Suvi totesi.

- Lievästi sanottuna. Onneksi hän ei ole täällä jatkuvasti. Hän on usein poissa, kotimaassaan Portugalissa. Hän ei oikeastaan asu Sinisessä kylässä,

pikemminkin vierailee täällä. Kylämme onkin itseohjautuva. Tuollaista poissaolevaa johtajaa ei tosiasiassa kaivattaisi, Barbara hymähti matalalla äänellä. - Asiat hoituvat täällä todella sujuvasti ja yhteistoiminnallisesti. Monet meistä ovat sitä mieltä, että tämä paikka ei tarvitse johtajaa lainkaan. Pärjäämme niin hyvin keskenämme.

Suvi kuunteli koettaen kalastella tiedonmurusia.

- Mikä Sininen kylä sitten oikeastaan on? Kysymys lipsahti lopulta Suvin huulilta. Nyt oli sopiva hetki kysyä olennaista.

- Ai, mikäkö? Barbara kohotti kulmiaan. - Tämä on juuri se, mitä näet ympärilläsi, hän vastasi viitaten käsillään näkymiin ympärillä. Suvi vääntelehti tuolillaan. Eikö hän ymmärtänyt jotain, mikä oli ilmiselvää?

- Minä nyt en vaan tiedä, missä olen. Sinun täytyy täyttää aukot ja kertoa, missä päin maailmaa olemme, ja keitä täällä asuu. Tipahdin tänne kuin tyhjästä. En ole koskaan ennen kuullut Sinisestä kylästä, joten en ole voinut suunnitella tänne tulemistani. Yhtäkkiä vaan löysin itseni täältä. Tai sitten olen menettänyt muistini, Suvi selosti.

- Muistisi on tallella. Meille kaikille on käynyt alunperin samoin kuin sinulle, Barbara paljasti hiljaa, ja kumartui hieman pöydän yli.

- Ai, niinkö?

- Juuri niin.

Tarjoilija toi ruoan pöytään.

- Simon, tässä on Suvi Karttula, hän on saapunut Siniseen kylään tänään. Suvi, anteeksi, mistä sinä olitkaan kotoisin?

- Suomesta, Espoosta.

- Ai, hyvin pohjoisesta. Hm, en muistakaan, että meillä olisi koskaan ollut ketään Suomesta. Ruotsista vieraili kerran vuosia sitten yksi tyttö, mikä hänen nimensä nyt olikaan, Greta. Mukava tyttö, mutta hän viihtyi täällä vain päivän, ja palasi takaisin. Ruotsi on kai lähellä Suomea?

- On, länsinaapurissa.

- Niinpä niin. Anteeksi vain, mutta en tunne juurikaan Skandinaviaa. Tämä Simon tässä on Englannista, minä itse olen Irlannista. Me irlantilaiset ja britit emme tiedä mitään ulkomaailmasta, Barbara selvitti. Simon seisoj tarjottimensa kanssa vieressä hymyillen koko ajan. Simon oli ehkä kolmekymppinen, ja näytti perienglantilaiselta pisamineen ja hörökorvineen. Nenällään hänellä keikkuivat pyöreät silmälasit, ja hän muistutti Harry Potteria.

- Tervetuloa, Suvi. Toivottavasti tulet viihtymään. Hyvää ruokahalua! Simon toivotti, ja palasi sitten takaisin sisälle.

- Simon on todella mukava poika, Barbara kuiskasi Suville Simonin mentyä ja jatkoi:

- Onko sinulla poikaystävä?

- Ei, olen saanut tarpeekseni rakkaudesta.

- Arvasin! Näin sen sinusta heti, Barbara huudahti ja nojautui taaksepäin tuolissaan tarkastellen Suvia.

- Mutta tosiasiasa, Suvi, elämä ei ole elämisen arvoista ilman rakkautta.

Suvi kohautti olkapäitään. Aihe ei kiinnostanut. Hän oli menettänyt uskonsa rakkauteen. Hän ei ollut siinä hyvä. Suvi ei tiennyt, miten rakastaminen

onnistuisi käytännössä. Hänellä oli liikaa tekemistä itsensä kanssa.

Hänen mieltänsä oli jäänyt kaihertamaan se, mitä Barbara oli sanonut juuri ennen Simonin ilmestymistä. Siitä aiheesta hän halusi jatkaa.

- Ymmärrän sinua kyllä lähes täydellisesti: useimmilla meillä tänne saapuneista on jotain vaikeutta rakkauden kanssa, Barbara jatkoi sitten hymyillen haikeasti.

- Sekö tämä paikka on, joku hoitola rakkaudessa huono-onnisille? Suvi puuskahti. Johonkin sydänsairaiden märehdintäpiiriin häntä ei innostanut jäädä.

- No ei! Älä käsitä väärin. On kyllä totta, että monilla meistä on taustalla sydänsuruja, mutta tänne tulemisen syyt ovat paljon moninaisemmat. Kaikki täällä olevat ovat jotenkin pettyneet elämässään omissa kotikaupungeissaan ja kotimaissaan. Joskus on kyse rakkaudesta, mutta yhtä usein jostain ihan muusta. Monet ovat uupuneita ja loppuun palaneita. Täällä he kuitenkin tavoittavat elämänhalunsa jälleen, voit nähdä sen kaikkialla, Barbara tarkensi painokkaasti hörpäten samalla vesilasistaan. Suvi huokaisi helpotuksesta.

- Me olemme monikansallinen yhteisö, Barbara jatkoi. - Meitä on täällä Englannista, Irlannista, Portugalista, Espanjasta, Ranskasta, Yhdysvalloista, Italiasta, Australiasta, Ghanasta, joitakin maita mainitakseni. Pidän listaa kaikista kylään tulevista ja poislähtevistä. Monet asukkaista ovat tilapäisasukkaita. Eli he tulevat pariaksi kuukaudeksi tai puoleksi vuodeksi kerrallaan, ja palaavat takaisin kotipaikkaansa. Joskus he tulevat tänne takaisin parin kuukauden kuluttua, toiset vuosienkin päästä, ja jotkut eivät enää palaa. Sitten on niitä, jotka vierailevat vain päivän tai pari, ja menevät pois palaamatta koskaan. Joskus hekin kuitenkin palaavat, ja seuraavalla kerralla jo pidemmäksi

ajaksi. Ja sitten on vielä joitakin vakinaisia asukkaita, kuten minä.

Suvi kuunteli kiinnostuneena.

- Kauanko olet asunut täällä?

- Vuodesta 1987, eli pian 23 vuotta, Barbara vastasi pyyhkäisten merkityksellisesti otsaansa. - Huh, miten aika on rientänyt, ja täti rypistynyt.

Suvi naurahti. Hän ei nähnyt Barbarassa ryppyjä. Vain juonteet silmien ympärillä antoivat joitain viitteitä eletystä elämästä.

- Vau. Oletko tänä aikana käynyt Irlannissa?

Barbara nyökkäsi ja puuskahti: - Välillä minun on palattava sinne joiksikin päiviksi tai viikoiksi, koska mieheni on järjestänyt siellä jotain minua varten.

Yleensä käyn kotona kerran vuodessa alkuvuodesta. Mutta joka kerta minulla on kiire tänne takaisin. Kuka nyt valitsisi sateisen ja nokisen Dublinin, kun voi elää täällä lähes jatkuvassa auringonpaisteessa? En ymmärrä, mitä mieheni kuvittelee. Mutta koska olemme naimisissa, matkustan kotiin Anthonya, miestäni, miellyttääkseni. Hyväksyipä hän sitä tai ei, palaan kuitenkin aina takaisin Siniseen kylään.

- Sinä et siis viihdy Irlannissa, siksikö olet täällä?

- Niinkin voi sanoa. Työskentelin vuosia Dublinissa sihteerinä ennen tänne tuloa. Mutta väsyin ja sain eräänlaisen hermoromahduksen. Samoihin aikoihin meillä oli kriisi avioliitossamme Anthonyn kanssa. Odotin poikaamme Timothyä, ja kaikki tuntui liian vaikealta kestää. Anthonysta ei ollut tukijaksi. Päinvastoin, hän vain loittoni entisestään, kun näki, miten vaikeaa minulla oli. Timothyyn synnyttyä otin ja lähdin, Barbara kertasi tarinaansa.

- Ja tulit tänne, Suvi päätti.
- Niin, sukelsin Siniseen kylään.
- Mutta ette miehenne kanssa eronneet?

Suvi huomasi, että Barbara tuntui vanhalta tutulta. Suvia ei epäilyttänyt kysellä häneltä yksityisasiaa, eikä Barbara näyttänyt vähääkään vaivaantuvan kysymyksestä.

- Emme. Olemme edelleen naimisissa. Virallisesti asun Irlannissa, niin kuin kaikki Sinisen kylän asukkaat asuvat virallisesti kotimaissaan. Mutta varsinaista yhteiselämää minulla ja Anthonylla ei ole ollut enää vuosiin. Olemme molemmat tyytyneet siihen. Ties mitä mies puuhailee poissa ollessani, mutta suoraan sanottuna minä en välitä. Olen onnellinen täällä, Barbara myönsi. Äänessä ei kuulunut katkeruutta.

- Vieraileeko miehesi täällä joskus?
- Ei, hän ei ole käynyt täällä koskaan.
- Ai, ei vai? Eikö kertaakaan 23 vuoden aikana? Suvi hämmästeli.
- Ei. Hän on tyytyväinen elämäänsä Irlannissa. Hän on kiireinen businessmies, joka matkustelee ympäri maailmaa. Toisin kuin minä hänet on luotu pinnalliseen elämään, takomaan rahaa ja juoksemaan paikasta toiseen. Hän ei kaipaa mitään syvällisempää. Raha, arvokas talo ja huvipurjevene riittävät hänelle elämän tarkoituksiksi. Minä en yksinkertaisesti kestä elää siinä maailmassa.

Suvi nyökytteli ymmärtäen. Samalla hän mietti, miksi Barbara edelleen jatkoi liitossa Anthonyyn kanssa.

- Teillä on yhteinen lapsi, Timothy?

- Niin on, äidin oma Tim. Olen hulluna poikaani. Osittain Timothyn takia olemme Anthonyn kanssa pysyneet yhdessä, Barbara vastasi.

- Asuuko Timothy Irlannissa vai onko hänkin täällä? Suvi kysyi.

- Sekä että. Anthony koettaa tietenkin kynsin hampain pitää poikaa Dublinissa, ja siellä Timothy viettääkin noin puolet ajastaan. Mutta Timothy on herkkä, kuten minä. Hän ei myöskään jaksu taipua isänsä kovaan arvomaailmaan.

Anthony on kouluttanut hänet yliopistossa, mistä Timothy valmistui lakimieheksi ennätysajassa, vain 23-vuotiaana tänä vuonna. Mutta poikaparka ei kykene enää entiseen tapaansa vastaamaan isänsä ja koko yhteiskunnan vaativiin odotuksiin, ja onkin siksi usein myös täällä. Yleensä hän viettää Sinisessä kylässä pari - kolme kuukautta kerrallaan, ja palaa sitten takaisin Dubliniin. Minulle se on tietysti erityisen juhlovaa aikaa, kun Timothy on Sinisessä kylässä, Barbara kertoi tunteikkaasti.

- Tällä hetkellä Timothy on täällä, ehkä voisit tavata hänet huomenna, jos jäät.

- Mikäs siinä, Suvi vastasi. Hän heilui mielessään kahden vaiheilla. Toisaalta hän halusi palata kotiin elämäänsä, jossa kaikki oli tasaista ja selvää, mutta saman aikaisesti jääminen Sinisen kylän arvoitukselliseen ilmapiiriin houkutti koko ajan enemmän ja enemmän. Mikä häntä odotti kotona: tylsä ja kuluttava 8-16 työ, harmaat marraskuun säät ja yksinäiset illat pienessä yksiössä. Edes maalaus ei tuonut hänelle enää lohtua raskaassa arjessa. Hänet oli erotettu harrastuksesta, joka joskus oli ollut hänelle kaikki kaikessa. Hän ei yksinkertaisesti kyennyt nostamaan pensseliä käteensä.

- Kukahan se mies oli, joka toi minut kylälle valkoisella farmariautolla?

Suvi muisti ensimmäisen kontaktinsa Sinisen kylän portilla.

- Tarkoitat Philiä! Barbara vastasi heti. - Siinä onkin ihana mies ja ihminen.

Katselisin häntä sillä silmällä, jos en olisi naimisissa, Barbara madalsi ääntään ja hymyili Suville. Suvi hymyili takaisin.

- Mikä hänen tarinansa on? Suvia kiinnosti.

- Hän on kylän toinen irlantilainen, kuten saatoit ehkä päätellä punaisesta tukasta. Minun tummat hiukseni ovat puolalaisen isäni perua, Barbara selosti sipaisten tuulen lennättämiä suortuvia korvansa taakse. - Phil on yksi meistä vakituisista asukkaista. Hän eli onnellisen elämän Irlannissa vaimonsa kanssa, kunnes vaimo sairastui vakavasti ja lopulta kuoli. Jo vaimon sairausaika oli Philille vaikeaa. Hän nimittäin hoiti vaimoaan kotona yksin kaikki ajat, kun vaimo ei ollut sairaalassa. Phil alkoi väsyä. Niinpä hän päätyi jo vaimon elossa ollessa viettämään osan ajastaan tilapäisasukkaana Sinisessä kylässä, suurin piirtein samoihin aikoihin, kun minä tulin tänne. Vaimon kuoltua hän muutti Siniseen kylään vakituisesti noin 18 vuotta sitten. Vaimon sairausaika oli pitkä ja raskas, ja oli imenyt kaikki Philin voimat. Hän ei jaksanut jäljelle jäänyttä elämää Irlannissa, ja oli siksi valmis jättämään kaiken vanhan taakseen. Minun tapaani Philkin matkustaa välillä Dubliniin sukulaisten pakottamana, mutta palaa tänne aina. Muut voivat kyllä koettaa pitää meitä poissa Sinisestä kylästä, mutta tosiasiaassa valinta on meidän itsemme, Barbara vakuutti. Suvi alkoi ymmärtää.

- Kuulostaa siltä, että olette Philin kanssa hyvät ystävät, hän totesi sitten

hymyillen. Phil vaikutti mukavalta. Jo kun mies oli ottanut hänet kyytiinsä portin ulkopuolelta, Suvi oli vaistonnut hänessä aitoa ihmisläheisyyttä ja huumorintajua. Barbarasta huokui samaa.

- Kyllähän tässä vuosien varrella on väkisinkin tultu tutuiksi. Ja kun yhdistävänä tekijänä on irlantilainen hulluus, niin homma on selvä, Barbara naurahti kuivasti. Suvikin nauroi. Hän oli näkevinään, että Barbaran silmissä välkähti. Naurahtaessaan Barbara suki hiuksiaan taas korvan taakse.

- Ai, terve, Gerald! Barbara huusi sitten ulkona kävelevälle miehelle. Suvi käänsi päätään, ja näki noin viisikymppisen miehen, joka näytti olevan totaalisesti eksyksissä. Hänellä oli taakse kammattu ruskea tukka, ja melkein maahan asti ulottuva popliinitakki. Takkia oli selvästi käytetty jo vuosikymmenet. Gerald pälyili ympärilleen kuin pelästyneenä, ja kulki aavistuksen kumarassa. Hän ei kuullut Barbaraa.

- Gerald on tilapäisasukas, joka palaa Siniseen kylään aina noin kolmen kuukauden välein. Hän on joka kerta aluksi yhtä eksyksissä, vaikka on käynyt täällä jo vuosien ajan, Barbara supatti Suville.

- Gerald!

- Hän on ranskalainen, Barbara lisäsi hiljaa.

- Ai.

- Gerald, kukkuu, täällä näin, terassilla! Barbara huuteli heilutellen kättään.

Lopulta Gerald havahtui huomaamaan Barbaran.

- Oh, Barbara, sinäkö siellä oletkin. Bonjour, Gerald tervehti kangerrellen ja lähestyi heitä.

Sininen kylä

Eräs tavallinen aamupäivä kääntää Suvin, 35-vuotiaan espoolaisen arkkitehdin elämän ylösalaisin. Kesken Suomen harmaan marraskuun hän herää kukkien väriloistossa aurinkoisella kukkaniityllä paikassa, jota hän ei tunne. Niityn läheiseltä tieltä hänet noukkii kyytinsä Phil-niminen mies, joka vie hänet portista sisään Siniseen kylään. Siitä alkaa aikamatka, joka avaa Suville täysin uuden maailman. Se vie hänet toiseen aikaan ja paikkaan, missä oman kodin yksinäisyys ja ulkomaailman raadollisuus ovat poissa.

Suvi löytää kansainvälisen yhteisön, jota hän ei normaalielämässään koskaan tapaisi. Samaan aikaan Suvin elämä jatkuu Sinisen kylän portin ulkopuolella arkitodellisuudessa. Pian Suvin täytyy ratkaista, onko Sininen kylä totta, unta vai kuvitelmaa, ja minne hän haluaa kuulua.

Joka tapauksessa Sininen kylä palauttaa Suville jotain, jonka hän luuli jo iäksi kadottaneensa.

